

var det umuligt for dem selv at afholde Rejseudgifterne. Jeg forstod paa det Svar, Ministeren gav, at denne Sag i Virkeligheden ogsaa har Ministerens Sympati. Nu drejer det sig altsaa om, hvordan denne Sympati skal omsættes i Handling. Ordene var venlige, men jeg hørte ikke noget direkte Tilsagn om, at Ministeren selv vilde foranledige, at der paa Finansloven blev opført et Beløb til dette Øjemed. Ministeren antydede en Henvendelse mulig til Indenrigsministeren eller maaske til Socialministeren, fordi disse Musikkorps jo nu spiller ikke alene for Militæret, Myndigheder og Mandskab, men ogsaa for Befolkningen, saaledes at Ministeren derved ansaa sig til en vis Grad berettiget til at afvise Spørgsmaalet eller i alt Fald at lade andre tage Del med i de Udgifter, som vil være forbundet dermed. Det skal jeg ikke have det mindste imod, og det kan for saa vidt ogsaa være berettiget; men det er nødvendigt, at der sker noget, og jeg stoler i saa Henseende paa, at Ministeren vil tage Initiativet dertil.

Jeg tillod mig ogsaa at rette en Henvendelse til den højtærede Undervisningsminister. Jeg gjorde opmærksom paa, at det voldte visse Vanskeligheder i de kommunale Gymnasier i Hovedstadskommunerne at faa tilstrækkelig kvalificerede Lærerkrafter. De, som sidder inde med Betingelserne for at øve denne Lærergerning, er noget ængstelige for at træde ind i de kommunale Gymnasier, fordi de har Følelsen af, at det ikke vil være dem saa let senere at komme over paa Statsgymnasier eller opnaa Forfremmelse til ledige Stillinger i saadanne. Endvidere betonedede jeg, at man ikke i Hovedstadskommunerne kan anvende den Fremgangsmaade, man bruger i nogle af Proviensbyerne, for at skaffe sig tilstrækkelig indsigtfulde Lærerkrafter til de kommunale Gymnasier, nemlig at byde dem en højere Løn, end de faar i tilsvarende Stillinger i Statsgymnasier. Det kan man ikke gøre, man har forpligtet sig til at arbejde paa ganske lige Fod i de kommunale Gymnasier og Statsgymnasierne indenfor Hovedstadskommunerne. Der er ude i Landet ydet et større Vederlag til Adjunkter og andre Lærere ved de kommunale Gymnasier, og paa den Vis har man sikret sig at faa, hvad man maaske kunde kalde første Klasses Krafter. Nu fortalte Undervisningsministeren mig, at det maaske nok kunde være vanskeligt for os at faa disse Lærerposter besat, men at Staten havde lignende Vanskeligheder. Ja, det er i alt Fald noget nyt for mig. Det forholder sig

selvfølgelig rigtigt, naar Ministeren siger det, men det andet Punkt lykkedes det ikke for Ministeren at klare tilstrækkeligt, saaledes at baade vi, der har Tilsynet med disse Gymnasier, og ogsaa navnlig Gymnasierne selv og de Lærere, som søger Stillingerne, kan være absolut sikre paa, at det ikke i nogen som helst Maade vil komme dem til Skade, at de har taget Ansættelse i et kommunalt Gymnasium. Det maa de have Sikkerhed for, ellers er Gymnasierne ikke lige-stillede.

Jeg tillod mig at rette en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister vedrørende en Forøgelse af Bevillingen til Anskaffelse af Ammunition til De danske Skytte- og Gymnastikforeninger. Jeg havde haabet — og jeg synes, jeg havde Grund til at haabe det —, at den højtærede Minister vilde tage velvilligt mod denne Henstilling, og jeg kan derfor ikke sige andet, end at jeg blev meget skuffet, da jeg hørte, at der ikke fra Ministerens Side vil ske noget for at vinde det Beløb tilbage, som denne Gang er strøget af Bevillingen til Ammunition. Jeg har ved en tidligere Lejlighed gjort udførligt Rede for, hvorledes det forholdt sig med disse Bevillinger, hvorledes man Tid efter anden var kommet ned til minimale Beløb. Men naar man nu yderligere ved Finanslovsforslaget for det kommende Aar sætter Bevillingen til Anskaffelse af Ammunition ned fra 40 000 til 10 000 Kr., og man gør det paa et Tidspunkt, hvor man ser, at Ammunitionen er saa dyr, at den nu koster omkring det dobbelte af, hvad den kostede før Krigen, saa synes jeg, at man ikke handler rigtigt overfor de Foreninger. Jeg tror, der vil være noget mere Forstaaelse for denne Henstilling blandt Folketingets Medlemmer, end der har været hos den højtærede Minister og hos det ærede Medlem Hr. Lundberg. Jeg tror, man i al Almindelighed vil forstaa, at her er man gaaet for haardt frem, og her maa man forsøge at bøde paa det Indhug, der er gjort i Bevillingen, inden Finansloven kommer til at foreligge til endelig Behandling.

Den højtærede Minister anførte nogle Tal og deriblandt, at der til Fællesudgifter skulde være anvendt 27 000 Kr. Det er en Misforstaaelse fra den højtærede Ministers Side. Der har til Fællesudgifter været anvendt 7 000 Kr. Man kan ikke sige andet, end at det er et ret betydeligt Spring fra de 27 000 Kr. ned til 7 000 Kr., og endda har vi af Fællesudgifterne maattet anvende Beløb til Uddannelse af Delingsførere. Den højtærede Minister siger endvidere: „Ja, hvis man vil skyde, saa maa